

ster kunde indtage overfor disse Spørgsmaal, vilde da være den, at han f. Eks. sagde: Jeg har en Ting, der ligger mig stærkt paa Sinde, og det er at regulere Sejladsførhøldene deroppe i Limfjorden og faa Thyborøn Kanalen uddybet og sikret, det er en Sag, som jeg i Forbindelse med de deri interesserede ønsker at forelægge Rigsdagen i et selvstændigt Lovforslag. Paa samme Maade ligger Vestkysthavnesagen mig overordentlig stærkt paa Hjertet, og jeg vil derfor i Forbindelse med dem, der særlig interesserer sig for den, og som nu har forelagt dette private Lovforslag, arbejde paa en Løsning, der netop binder Rigsdagen overfor Fiskerne til at give dem, hvad de ønsker. Der er da to Forbehold, som er naturlige: Enten kan man spørge: Hvor langt kan Staten strække sig overfor en saadan Samfundsopgave, hvor gaar den finansielle Grænse? Det finansielle Offer har Ministeren intet Øjeblik anset for at være saa stort, at Staten ikke kangaa med dertil. Hvis det var Tilfældet, var Sagen ført over paa et helt nyt Forhandlingsgrundlag og i og for sig bortfaldet. Det andet Forbehold er: Er det nu sikkert, at vi for de her foreslaaede Penge kan faa det, vi ønsker? Der staar den private Sagkundskaabs Erklæringer paa den ene Side og paa den anden Side Vandbygningsdirektørens, og saa er den foreslaaede Kommission ganske naturlig. Naar Regeringen har bundet sig paa den Maade, som en Regering binder sig paa, ved at modtage en Bevilling, undersøger en saadan Kommission, hvordan Bevilningen hensigtsmæssigt bliver at anvende, eller om der overhovedet er Mulighed for med disse Midler at komme igennem. Men ingen af disse Stillinger har Ministeren fundet det hensigtsmæssigt at indtage. Han har taget det Standpunkt at slaa Spørgsmaalet om Thyborøn Kanalen sammen med en Stump af Havnespørgsmaalet, Spørgsmaalet om en Havn ved Thyborøn, i eet Lovforslag og henvist det øvrige til de skønne Løfters Rige. Overfor dem, der ikke har ment, at dette Standpunkt i og for sig kunde kaldes generøst eller gøre Krav paa Taknemmelighed, har Ministeren ikke haft andet end ublide Ord, men jeg er vis paa, at naar den højtærede Ministers Sind er i Ro, vil han kunne forstaa,

at det er rimeligt, man spørger: Hvorfra skriver sig en saa mærkelig Holdning?

Den højtærede Minister har selv været ude for at efterforske Motiver og Bevæggrunde, ganske vist paa Steder, hvor jeg synes, det var overflødigt, thi det Lovforslag, som de private har indbragt, var saa klart motiveret, at man ikke behøver at søge yderligere Begrundelse. Det er en Samfundsinteresse, der har fundet varme, stærke, uegennyttige Talsmænd, uden Spor af Politik. Det hviler umiddelbart i denne Tanke: Det er vort selvstændige Fiskeri, som det har udviklet sig igennem Kutterfiskeriet, der med Nødvendighed kræver denne Havn som Basis for dets videre Vækst. Men saa spørger Ministeren: Hvad er Meningen? Meningen er, mener Ministeren, at spænde Ben, thi det private Lovforslag er egnet til at sætte Strid mellem de politiske Partier. Men hvad er da naturligere, end at man spørger om, hvad der kan lægge en fornuftig Mening ind i det Spørgsmaal, som Ministeren kommer med, og der er der ikke andre Udtalelser fra Ministeren at holde sig til end denne, at Lovforslaget, som de private Forslagstillere har indbragt, slaar Kutterfiskeriet fast, medens Ministeren netop antyder, at man skal undersøge, om der ikke var en anden Udviklingslinie, som var hensigtsmæssig for Fiskeriet, nemlig Trawlfiskeriet, det med de mange Blus i den fjerne Horisont. I den Anledning har jeg da fremhævet, da jeg sidste Gang havde Ordet, at Trawlfiskeriet er de store Aktiekapitalers Fiskeri, det er Aktieselskaberne med de store Kapitaler bag sig, der her kommer paa Tale. Dette har vakt en Storm af Vrede eller Uvillie, som jeg ikke kan forstaa, fordi jeg netop sagde, at jeg er vis paa, at der her i denne Sal ikke er mange, som ønsker at lede vort Fiskeri i den Retning, da det nødvendigvis vil gøre Ende paa det Kutterfiskeri, vi har.

Man har imidlertid kun taget Afstand fra Spørgsmaalet om Aktiekapitalerne, men ikke fra Spørgsmaalet om Trawlfiskeriet, tværtimod er de Udtalelser, som senere er faldne, netop et Vidnesbyrd om, at det er i den Retning, Tanken gaar. Baade sagde den højtærede Minister for offentlige Arbejder det endnu i Gaar, og Forsvarsmi-